

Страстите Спасови, или Крушково

СПАС, таласъм-огнеборец, иначе известен столичен адвокат, вдовец

ЧЕРЕША, бегълка от съдбата, добра в криенето, всъщност не е Череша

НАДЕЖДА, апелативен прокурор, дългогодишна приятелка на Спас

МОНИ, куцузлия разносвач на пици

Едно село, два града, три действия и четирима герои, събрани от обща тайна, станала явна.
И как без таласъм в моя пиеса?

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

Сцена първа

Сцената е тъмна, в средата гори малко огънче. От едната страна има свободно стояща врата в рамка, отсреща има голям прозорец, с рамка, но без стъкла. През прозореца се прехвърля едра фигура и плисва нещо върху огънчето. То гасне. Следва женски писък. Едрата фигура вади джобно фенерче и се оглежда. До мангала стои изплашена млада жена.

ЧЕРЕША: Вие защо ми загасихте огъня?

СПАС: Защото реших, че има пожар. Вие какво правите тук?

ЧЕРЕША: Това е на дядо ми къщата! Имам право да съм тук! А вие какво сте? Агрономът каза, че в селото няма жива душа, освен мен!

СПАС: В такъв случай съм таласъм – огнеборец! Откога сте тук?

ЧЕРЕША: От... светнете тук ... (брои чертички, направени с тебешир на стената) от тринайсет дена.

СПАС: Защо не съм ви забелязал по-рано? Аз наобикалям селото редовно!

ЧЕРЕША: Вие сигурно го обикаляте денем.

СПАС: Да. Дори и таласъмните виждат по-добре на светло. Но не съм ви срещал, нито съм ви видял да обикаляте вие наоколо.

ЧЕРЕША: Аз не излизам през деня. И изобщо.

СПАС: Пък после аз съм определян за нечиста сила. Да не сте се нагледали прекалено на филми за вампири?

ЧЕРЕША: Имам си причини. Не ви интересуват.

СПАС: Не така. Дори да сте внучка на дядо Петко, тези нощни ескапади не ми харесват.

ЧЕРЕША: Кой говори за нощни ескапади! Вие току-що влязохте в чужда къща през прозореца!

СПАС: Обясних ви вече, мислех, че има пожар, а къщата е необитаема. Щях да вляза през вратата, но вие сте я заключила.

ЧЕРЕША: Моя си работа.

СПАС: Това тук не работи. Ами ако ви стане лошо? Сама ли сте?

ЧЕРЕША: Да... Не... Може и така, и така да се каже.

СПАС: Ако не броите мен, имах предвид. Определете се.

ЧЕРЕША: Не мога.

СПАС: Защо?

ЧЕРЕША: Не знам дали се брой Нероден Петко.

СПАС: Господи, вие на всичкото отгоре сте бременна! И живеете в забравено от Господа село, в къща без вода и електричество, в началото на зимата?

ЧЕРЕША: Има вода в помпата на двора.

СПАС: А като замръзне вашата помпа след първия сняг, сигурно ще ходите долу до реката с менци. И ще родите сама на сламата и ще прережете пъпната връв с на дядо си косерчето! И ще завиете бебето в плява и ще го топлите на мангала! Слушайте, млада госпожо...

ЧЕРЕША: Госпожица.

СПАС: Добре, слушайте, млада госпожице, ако си живеете със спомените си от Крушково от вашето детство, осъзнайте се. Тук автобусът минава веднъж на седмица. В четвъртък. Транзитно. В селото не живее вече никой.

ЧЕРЕША: Вие живеете. *(нали газена лампа)*

СПАС: Не съвсем.

ЧЕРЕША: О, нали няма пак да почнете с приказките за вампири и таласъми! Да загася ли пламъка?

СПАС: Спрете с глупостите! Моята къща е на другото бърдо.

ЧЕРЕША: Ето, виждате ли, че някой живее. Значи и аз мога.

СПАС: Ясно, че тази пледоария ще е дълга. Може ли да седна?

ЧЕРЕША: Заповядайте. Съжалявам, намерих само три трикраки стола.

СПАС: Благодаря, един ми стига. *(сяда на малкото столче)*

ЧЕРЕША: Мога да ви черпя един ошав. Все пак се опитахте да ме спасявате, или поне дома ми.

СПАС: Не, благодаря. Вие с ошав ли се прехранвате?

ЧЕРЕША: Казах ви, не е ваша работа. Предложението беше от добро възпитание.

СПАС: Предполагам, че е от черешите и крушите в градината.

ЧЕРЕША: И какво? Казах ви, къщата е на дядо ми.

СПАС: Беше на дядо ви преди да почине преди колко, осем или девет години станаха.

ЧЕРЕША: Единадесет. Преди девет почина баба ми.

СПАС: И сега наследниците не можете да се споразумеете. Вие сте дошла да демонстрирате владение. Ясно. Не видях кола отвън, иначе нямаше да вляза да ви гася огъня.

ЧЕРЕША: Нямам кола.

СПАС: Това вече изяснихме. Въпросът е какво ще правите в този хамбар след няколко дни.

ЧЕРЕША: Защо?

СПАС: Защото ще се застуди. След това здраво ще се застуди. Тук няма дори стъкла на прозорците, а в повечето стаи няма и прозорци. Слушайте, съберете си багажа и аз ще ви закарам в града утре заран.

ЧЕРЕША: Не!

СПАС: Вие нямате ли брат, който да може да свърши мръсната работа вместо вас?

ЧЕРЕША: Как... каква мръсна работа?

СПАС: Седенето тук и пазенето на тази съборетина, която може всеки един момент да ви се срути на главата.

ЧЕРЕША: Не може да се срути.

СПАС: Може би в момента и да не може. Но при първия сериозен сняг – със сигурност. Макар че това за вас няма да има значение, защото към този момент ще сте замръзнала.

ЧЕРЕША: Няма. Аз събирам дърва. До зимата ще има достатъчно.

СПАС: Сериозно? Зимата е тук другата седмица. И трае до април.

ЧЕРЕША: Ще си говорим през май за това.

СПАС: Едва ли. Ще е малко късно.

ЧЕРЕША: Вие по принцип ли сте такъв?

СПАС: Оптимистичен?

ЧЕРЕША: Бледен!

СПАС: Договорихме се, че съм таласъм – огнеборец. Полага ми се. Сега предлагам да си загасите лампата и да си легнете, утре ще поговорим на светло пак.

ЧЕРЕША: А вие?

СПАС: Аз ще си отида през вратата, ако нямате нищо против.

ЧЕРЕША: Ако не ви притеснява, не може ли пак през прозореца. Вратата е барикадирана, ще отнеме време. Пък и пътят вече ви е познат. *(връчва му кофата)*

СПАС: Щом предпочитате... Лека нощ!

ЧЕРЕША: Довиждане!

Сцена втора.

Сцената е полутъмна, разположението е като в първа сцена - от едната страна има врата в рамка, отсреща има голям прозорец, с рамка, но без стъкла. През прозореца се прехвърля Спас, който първо пуска кофата, в която издрънчава стъкло. От кревата скача Череша.

СПАС: Добро утро! Както казахте, пътят ми е познат. Вие тази врата изобщо отключвате ли я или тя ви е за декорция, а ползвате прозореца?

ЧЕРЕША: Не, по принцип излизам през комина! Добро утро! Не е ли малко рано за социални посещения?

СПАС: Вече е почти десет часа, а автобусът мина преди час. Не го видях да спира, значи не сте се качила. Донесох ви закуска.

ЧЕРЕША: Каква закуска?

СПАС: Подходяща. Мляко, хляб, мед и масло. Какво казва тук доброто ви възпитание?

ЧЕРЕША: Благодаря! Наистина благодаря, не само заради възпитанието.

СПАС: Какво ползвате за маса?

ЧЕРЕША: Не ползвам, защото не намерих. Но можете да използвате третия стол.

СПАС: *(вади от кофата стъклена бутилка мляко, хляб, завит в кърпа, буркан мед и кутийка масло, слага всичко на стола пред Череша.)* Сядайте. Още е топло.

ЧЕРЕША: Вие закусил ли сте?

СПАС: Да, благодаря. Имах достатъчно време докато ви варях млякото.

ЧЕРЕША: Мислех, че е топло от кравата. Тя как се казва?

СПАС: Не зная, кравата е на дядо Боже от съседното село. Той сутрин ми идва на гости и ми носи мляко, независимо какво е времето. Абонамент един вид. За вас непастъоризирано мляко може да не е полезно.

ЧЕРЕША: Значи вие сте абониран лично дядо Боже да ви носи мляко. А меда и хляба пак той ли ги носи?

СПАС: Не, хляба си го пека сам, а меда го правят пчелите.

ЧЕРЕША: А вие какво правите, освен че печете хляб и варите мляко?

СПАС: Уча се от пчелите да летя. Като ми потрябва – да съм готов. (*върчва на Череша сандвич*) Вижте, малко е неудобно да се обръщам към вас безименно, досаден навик, но предпочитам да знам с кого разговарям тук.

ЧЕРЕША: (*след почти незабележимо колебание*) С Черешка. Черешката на дядо Петко.

СПАС: Приятно ми е, Спас. Вероятно е било трудно детство да си Череша в село Крушово. На ваше място щях да избягам отгук с писъци.

ЧЕРЕША: Опитвате се да ме разкарате.

СПАС: Да.

ЧЕРЕША: Писнало ми е да ме разкарват. Оставам. Млякото е вълшебно.

СПАС: Мога да ви абонирам.

ЧЕРЕША: НЕ! Не искам никой да знае, че съм тук!

СПАС: Нали целта ви е точно всички да знаят, че сте тук. И да дойдат като свидетели в съда!

ЧЕРЕША: Какви свидетели? В какъв съд?

СПАС: Доколкото разбрах от разговора ни снощи, вие сте тук за да можете да докажете, че сте наследник, който е във владение на имота, за разлика от другите наследници.

ЧЕРЕША: Изкарайте ми акъла с този съд.

СПАС: Затова колкото повече хора знаят, че сте тук, толкова по-добре за вас.

ЧЕРЕША: Нищо подобно! Казах вече, не искам никой да знае за мен. Така ми е добре.

СПАС: Тогава защо са ви чертичките на стената? Тренирате за дизайнер?

ЧЕРЕША: Нали някак трябва да се отмерва времето. С чертичките е лесно – едно, две, три до шест, ако и пропусна някоя, на седмия ден идва автобусът и прас – напречната чертичка ги занулява.

СПАС: Любопитен съм какво правите в останалото време. Вече ми съобщихте, че денем не се разхождате, значи нощем събирате дърва. Но все пак нещо трябва да правите денем.

ЧЕРЕША: Чета полезни книги.

СПАС: „Наръчник на младия трапер”? „Цезарово сечение в седем лесни стъпки”? „Как сами да си навлечем неприятности”.

ЧЕРЕША: Това последното вие ли сте го писал?

СПАС: Вие да не би да имате другите две? Ще съм ви задължен, ако ми предоставите тази с трапера за известно време, за цезаровото сечение не настоявам. И пийте мляко, че само начетени, но анемични трапери са му ексика на Крушково.

ЧЕРЕША: Да ви изглеждам анемична?

СПАС: Малко ми изглеждате бледа на дневна светлина, но може да е от осветлението. Трябват ви витамини.

ЧЕРЕША: Вие не сте таласъм – огнеборец, вие сте духът на Майка Тереза. Не се притеснявайте, ще се оправя.

СПАС: Да сте забелязала случайно, че в Крушково няма аптека?

ЧЕРЕША: По-лошото е, че няма стъклар. Наистина се замислих за прозорците след снощния ни разговор. От друга страна стъклото определено би възпрепятствало вашите посещения.

СПАС: Направо да се сащиса човек от грижата ви за ближния при неговите социални визити! Но ако отковете вратата, това определено ще ме улесни. Бренното ми тяло не е на възраст да скачам през прозорци.

ЧЕРЕША: Радвам се да го чуя.

СПАС: Това, че брентното ми тяло не може да скача през прозорци?

ЧЕРЕША: Не, това, че ще ми идвате на гости.

СПАС: Не се ли притеснявате, че ще ви изям ошафа?

ЧЕРЕША: Някак ще го преживея. Наистина ли не обичате ошаф?

СПАС: Обичам. Но не всеки ден.

ЧЕРЕША: Е, от снощи не съм успяла да проявя чудеса в кулинарията

СПАС: Вие сте пълна с изненади! Щяхте да ми опържите мекици на мангала си?

ЧЕРЕША: Искате ли? Елате утре по същото време.

СПАС: Договорихме се. А сега ако нямате нищо против, може ли да взема тези две рамки от прозореца ви. Мисля, че знам едно място, където има стъклар.

ЧЕРЕША: Аз...

СПАС: Вие не можете да отидете. Първо нямате кола, второ се криете, макар че съм сигурен, че никой не ви търси. Затова стойте си тук и четете полезна литература. А ако ви остане време, разковете проклетата врата!

Сцена трета.

Сцената е по-светла, разположението е като в първа сцена - от едната страна има врата в рамка, отсреща има голям прозорец, с рамка, вече със стъкла. Череша и Спас седят до импровизирана маса, направена от врата.

СПАС: Не бях ял мекици сигурно от стотина години. Вашите бяха чудесни.

ЧЕРЕША: Радвам се, че са ви харесали. Разкажете, какво още от стогодишната кухня ви е на сърцето?

СПАС: Става доста нахално от моя страна.

ЧЕРЕША: По-скоро от моя. Все пак аз съм ви безкрайно задължена за прозорците. Не разбирам защо обаче отказвате да ви ги платя. Ако това ви тревожи, аз спокойно мога да си го позволя.

СПАС: И аз спокойно мога да си го позволя, не се тревожете и вие. Да речем, че предпочитам вноските в кулинарни единици. Надявам се, че не съм ви изял последното черешово сладко.

ЧЕРЕША: Надеждите ви са оправдани. Имам още четири лавици.

СПАС: Как сте довлякла всичкото това дотук?

ЧЕРЕША: Лавиците са си тук от памтивека.

СПАС: А черешовото сладко?

ЧЕРЕША: И то донякъде.

СПАС: Нали не искате да кажете, че това сладко го беше правила баба ви?

ЧЕРЕША: Не, разбира се. То е по нейна рецепта.

СПАС: Рецептата разбирам как е оцеляла, но лавиците... Селото неколкократно беше обирано. Аз не мога да ви поканя на гости докато не скова нови столове, защото единственото останало след последния набег беше нарът ми.

ЧЕРЕША: Защото не знаете как да си криете нещата.

СПАС: Вие да не закопавате черешовото сладко в земята?

ЧЕРЕША: Не, в земята се закопава виното. И кабелите за електричеството.

СПАС: Кабели в селото няма от години, освен централния кабел, защото никой не може да намери къде са му шахтите. Иначе досега да е отнесен и той.

ЧЕРЕША: Тази къща има. Това е защото дядо Петко е правил този кабел, за който говорите, и бил модерен човек, затова електричеството за неговата къща било под земята. Бабите в селото смятали, че е магия, защото всички имали стълбове, а към неговата къща стълбове нямало, пък светела.

СПАС: Значи не сте пържила мекиците на мангала.

ЧЕРЕША: Това, което дочух в гласа ви, разочарование ли беше?

СПАС: Не. Недоумение защо тогава ви е трябвало да палите огън. Могла сте просто да си включите печката.

ЧЕРЕША: Защото огънят е жив. Нещо като другарче. С огъня можеш да си приказваш, можеш да му доверяваш най-различни тайни, можеш да се стоплиш.

СПАС: Или да се изгориш. Можехте да изберете по-безопасния начин.

ЧЕРЕША: Ако бях избрала безопасния начин, нямаше да дойдете да ме спасявате и нямаше да ми оправите прозорците.

СПАС: Сигурно има по-безопасни начини за осигуряване на компания.

ЧЕРЕША: Важното е да си осигуриш компанията, която да ти е драга, и да има какво да я задържи.

СПАС: Мекиците са сериозен аргумент.

ЧЕРЕША: Не бих казала. Ето, мощна снежна буря е къде по-сигурен начин.

СПАС: Играете си с огъня със снежните бури. Тук могат да траят дълго.

ЧЕРЕША: Това е чудесно. Оставам и се надявам да има поне една.

СПАС: Ако се случи така, че сте сама когато почне да вали снегът, какво ще правите?

ЧЕРЕША: Защо аз? Вие ще знаете и ще дойдете пак да ме спасявате. А аз ще правя мекици. Не, бухтички ще правя, защото за мекиците трябва тесто от предния ден. Значи, като започне бурята вие ще знаете даже менюто предварително. Но аз имам и втори, абсолютно необорим аргумент „за”. Виждате ли, аз винаги се опитвам да имам план „Б”, ако нещо стане, за всеки случай.

СПАС: Ще се изкуша да попитам, какъв е планът „Б”.

ЧЕРЕША: Предната вечер няма да ви кажа какво съм чела през деня. Вие ще дойдете от любопитство.

СПАС: Тушѐ! Смя да ви уверя, че за утре сняг не се предвижда, така че можете спокойно да ми разкажете днешното си четиво. Приключихте ли с книжката за трапера? Има ли към нея практическа част? Моля предварително да бъда уведомен, ако ще залагате капани за едри представители на фауната, да не се озова на дъното на някоя яма предназначена за някоя зебра.

ЧЕРЕША: Не обичате ли зебри?

СПАС: Ненавиждам ги. При това самите зебри нямат никаква вина. Навремето жена ми ми купи вратовръзка. Черно и бяло райе. Ставала за носене за всички случаи от сватба до погребение. Виждаш в нея това, което искаш.

ЧЕРЕША: Какво направихте с нея, любопитна съм.

СПАС: Защо мислите, че съм направил нещо?

ЧЕРЕША: Наречете го женска интуиция.

СПАС: Мои приятели си взеха куче когато последното им отроче се изнесе от къщи. Оправдах се с него, че я е нагрисал случайно. Всъщност специално се промъкнах в кухнята и пет минути го уговарях да го направи. Беше двумесечен, но се справи с чест! Оттогава сме приятели!

ЧЕРЕША: Истинско мъжко приятелство, започнато от една тайна. Завиждам ви.

СПАС: Аз имам даже по-добри приятели, с тях може даже да се разговаря след купища тайни и трийсет и пет години.

ЧЕРЕША: Не думайте, аз толкова още не съм живяла.

СПАС: Имате време. Ето, слизате оттук и започвате да разговаряте, след трийсет и пет години оглеждате резултата.

ЧЕРЕША: Пак се опитвате. Днес цял ден четох за такива настойчиви като вас.

СПАС: Адвокати?

ЧЕРЕША: Не, героите на Бърнс. Томчето е полуизгрисано, но става за четене. В него момците романтично настояват да влязат, дамите от приличие се дърпат, но накрая всичко свършва в леглото. Защо не помня да са ни го давали за четене в училище?

СПАС: Защото е било прекалено рано. Ако сте свършила, ще ми го дадете ли назаем?

ЧЕРЕША: Може. Ако обещаете да не го гризете... Обещавам да сготвя нещо друго утре и със сигурност няма да е зебра!

Сцена четвърта.

Сцената е по-светла, разположението е като в първа сцена - от едната страна има врата в рамка, отсреща има голям прозорец, с рамка, със стъкла. Вместо завеса по средата има закачен стар корниз, а на него висят различни пъстри герданчета. Череша и Спас седят до импровизираната маса, направена от врата.

ЧЕРЕША: Първите ми професионални изяви са тук, в Крушково. Тогава правех обици от череша и герданчета от глухарчета. Козите на баба ми бяха във възторг от тях! Сегашните ми работи са малко по-дълготрайни, но не така вкусни. Цялото ателие се събира в един голям куфар с много малки джобчета.

СПАС: Вече се бях прежалил да попитам какво всъщност работиш, че можеш да изчезнеш така за месец. Предполагах преводачка, ако ще съм честен.

ЧЕРЕША: Не, никога не съм била добре с езиците. А мисълта да седя по цял ден пред пишещата машина ме ужасява.

СПАС: Че кой пише в днешно време на пишеща машина? Аз даже не зная къде е моята, а бяхме неразделни дружки десетилетия наред. Когато я купих, работех точно срещу прокуратурата, а отсреща работеха половината ми състуденти. Знаех всички клюки на града. Жена ми знаеше другата половина по докторска линия. Шегувахме се, че ако издадем мемоари, ще бъдат направо чешитски.

ЧЕРЕША: Написахте ли ги поне?

СПАС: Не. Жена ми ... почина. Преди година и половина.

ЧЕРЕША: Моите съболезнования. Съжалявам, че попитах.

СПАС: Няма защо. Всички отиваме там по някое време. Въпросът е какво оставяме след себе си. Ето, след теб ще останат герданчета. След сто години някоя млада дама ще ги намери в на баба си кутията и ще им се радва.

ЧЕРЕША: Наистина ще им се радва, защото са весели. Е, сигурно ще се радва повече да намери на баба си истинските бисери, но не всяка баба има. А моите са достъпни и не са мъчени.

СПАС: Какво значи, не са мъчени?

ЧЕРЕША: Ами така. Аз какво правя? Идва клиентът и казва, ето, искам нещо подходящо за пролетната колекция. Постоянните ми клиенти знаят, идват подготвени, носят си мострите, носят си скиците, носят си всичко, а после ми разказват какво ги е накарало да

направят точно така колекцията. Стихове разни, песни, картини, наскоро ми тръснаха хурка с вретено като извор на вдъхновение.

СПАС: И ти се убоде и оттогава се изсели в Крушово да си отспиш стогодишния сън?

ЧЕРЕША: Нищо подобно, изпредох половината бижута на същата хурка. Станаха фантастични, малко цветни кълбенца и помпончета на стратегически места, ммм, вървяха като печени картофи на жар в студено време. Даже авторът на дрешките май ми се обиди донякъде, някаква дама му рече, че си купувала неговите работи само заради моите работи. Не беше красиво от нейна страна, можеше като всички останали да ме завлече в ъгъла и да ми го прошепне тайно.

СПАС: Често ли ти се случва?

ЧЕРЕША: Да ми шепнат тайно или да ме завличат в ъгъла?

СПАС: И двете, дядо попе, и двете!

ЧЕРЕША: Научила съм се да им се измъквам. Все едно тайни няма, всичко тайно някога става явно, обикновено в най-неподходящия момент. После се оглеждаш и викаш, абе откъде ми дойде.

СПАС: Като с бащата на Нероден Петко...

ЧЕРЕША: Откъде знаете?

СПАС: Мъжката логика подсказва, че ако не беше така, ти нямаше да си тук. Той щеше да те е намерил, да те е метнал на рамо, да те е завлякъл в най-близкото кметство, да те е омъжил за себе си и си строите гнездо.

ЧЕРЕША: Опазил ме Господ!

СПАС: Защо така рязко? Ние така се разписахме с жена ми в селото, в което аз бях в командировка. Никога не съм съжалил за това. Може би съм старомоден.

ЧЕРЕША: А тя?

СПАС: Тя... Знаеш ли, никога не ми е идвало на ум да я питам! Бяхме заедно близо трийсет и нещо години, все някак щях да разбера, ако е имало нещо. Тя винаги се хвалеше с мен, аз ѝ казвах „Бижута ми”, и да, най-напред ѝ купих истински перли на герданче, като стане баба – да си има.

ЧЕРЕША: Само не започвай с хвалбите за семейния живот.

СПАС: Защо, лош опит нещо?

ЧЕРЕША: По-точно скок назад в последната секунда преди пропастта.

СПАС: Може би са бременни емоции? Нали знаеш, химията не прощава, независимо какво си мисли човек.

ЧЕРЕША: О, това го знам прекрасно. По-точно знам го ужасно добре. Бащата на Нероден Петко...

СПАС: Не, не бащини хормони, майчини имах предвид.

ЧЕРЕША: А аз имах предвид бащините употреби на химия. Ама на мен ми върви като на бито куче. Гледаш го, античен бог, изваян, да си го сложиш в ъгъла и да му се любоваш. Е, малко снобски истории, но търпимо, талантливо си пробива път в изкуството, а там трябва да си чешит, за да успееш. Понякога и други неща.

СПАС: Вдъхновение? Талант?

ЧЕРЕША: Професията е нервна. Талантите се опъват като волски жили. Вдъхновението има нужда от поливане, после не му стига само да го поливат, следва наторяване, после се почват едни други средства.

СПАС: Мисля, че имам представа за какво намекваш. Колко зле беше? Опитваше ли се да те „вдъхновява“?

ЧЕРЕША: Не, на мен вдъхновение никога не ми е липсвало, сигурно имам за трима. Но изначално обещаваще, че спира, край, няма повече, и почва да рисува сериозно. Има акълвземаеми работи.

СПАС: Все същата стара история. Все същата. После в един момент правят някоя глупост и всичко се срива. А аз вадя от девет кладенеца вода да ги защитавам. Няма бивши наркомани, просто няма. Никога не свършва добре. Повечето и не искат да се лекуват, от жена ми го знам.

ЧЕРЕША: Случаят не беше такъв. Той даже лежа в някаква клиника доста време, дали заради мен или заради себе си, не зная. Май го натиснаха родителите му.

СПАС: Имал е късмет с родителите. Повечето не са достатъчно настойчиви или нямат възможност да плащат за частни клиники.

ЧЕРЕША: Представа си нямам, той живееше сам. Отначало изобщо не говореше за тях. После като се отпусти, стой, та гледай. То не бяха едни хвалби, едни разкази. Как баща му е виден столичен адвокат, голямо име, как щял да ме запознае с него и с майка си. Но след запознанството с мамчето нещата се разсъхнаха и той спря да говори за видния си баща. Явно татенцето не е искало да има нещо общо с разни такива безименни като мен.

СПАС: Не ме гледай обвинително, не съм аз. Аз нямам деца.

ЧЕРЕША: Съжалявам. Сигурно би бил страхотен баща.

СПАС: Щях да строявам всички да си пият млякото сутрин. И да си вземат витамините.

ЧЕРЕША: Без намеци! Аз си пих витамините днес. Какво още щеше да ги караш да правят?

СПАС: Витамините?

ЧЕРЕША: Не се прави на ударен. Децата.

СПАС: Вече не помня. Щях да садя разумното, доброто, вечното. Да ходя на родителски събрания и да си скубя косата след това. А така ще си умра запазен.

ЧЕРЕША: От важните неща какво щеше да правиш?

СПАС: Щяхме да си вземем куче. Голямо, рошаво и много шумно. То щеше да спи на дивана в хола и да пази детската железница някой да не я разтреби. Представи си един цял хол само във влачета, гари, стрелки, тунели. Светофарите им светят. А главният началник гара има червена шапка и свирка. Като бях малък, исках да стана машинист. Или поне началник-гара. Аз като карах влака, той винаги щеше да спира в наше село, не да минава като през турски гробища.

ЧЕРЕША: Какво ти пречеше?

СПАС: Не станах машинист. Даже началник-гара не излезе от мен. Станах адвокат.

ЧЕРЕША: Могъл си да си го позволиш.

СПАС: Жена ми беше против. В хола се посрещаха гости. Не се оплаквам, повечето бяха приятни хора.

ЧЕРЕША: Чат-пат някой клиент, вероятно.

СПАС: Не, моята клиентела не ми идваше на гости. Успявах да ме забравят или не искаха да си спомнят.

ЧЕРЕША: Черна човешка неблагодарност.

СПАС: Не мисля. По-скоро средство за самозащита. Искат да забравят и това е разбираемо. Да започнат отначало.

ЧЕРЕША: Никога не можеш да започнеш отначало. Човек е като охлюв, носи си черупката с него. Колкото повече расте, толкова по-голяма черупка има. Донякъде е затвор, разбира се. Донякъде е удобно. Можеш да се свиеш в нея. А после, когато вече не

ти трябва, някой може да започне да я използва отначало, като я наниже на герданче, като ето това тук.

СПАС: Или да отиде на дядо си в селото и да закове вратата. Като ето тази тук.

ЧЕРЕША: Това също.

СПАС: Обаче защо?

ЧЕРЕША: Защото не искам Нероден Петко да се роди в затвор.

СПАС: А тук сред природата, на свеж въздух направо ще си е свободен като волна птичка божия. Ако се роди и оживее. Тук няма дори болница, ако не си забелязала.

ЧЕРЕША: Това е по-малкият риск.

СПАС: Слушай, Черешо, не зная какво има в главата на една бременна жена, но сигурността е преди всичко останало в такъв период. Слез в града за момента. Ако трябва, ще слеза с теб. После ела тук с вече роден Петко и си летете като едни пеперудки.

ЧЕРЕША: И кой ще ме пусне обратно тук?

СПАС: Кой ще те спре?

ЧЕРЕША: Татенцето.

СПАС: Нали не сте женени? Просто не го вписвай в акта за раждането, макар че това е доста гадно. Но от законова гледна точка няма да имаш проблеми, освен ако той не оспорва бащинството.

ЧЕРЕША: Не татенцето на Нероден Петко, татенцето на татенцето.

СПАС: Големият столичен адвокат. Нали каза, че той не иска да има нищо общо. Защо му е да те спира? Ще задоми синчето, ще му направи подходящо внуче.

ЧЕРЕША: Няма да може.

СПАС: Какво му има?

ЧЕРЕША: Умря. По-точно аз го убих. Казах му за бебето и това го уби.

СПАС: От това мъжете не умират. Всички го преживяват, някои по-драматично, някои не чак толкова, но го преживяват.

ЧЕРЕША: Мъжът Найденов не го преживя.

СПАС: Заби си нож в сърцето? Скочи през прозореца? Изпи чаша отрова?

ЧЕРЕША: Не. Просто падна и спря да диша. Бац и край! Не, не съм го удряла! Честно! Не съм! Той посегна, мълчешком, мислех, че ще ме удари. Никога не ме беше удрял. Дръпнах се, а той, той падна. И после не дишаше. Беше много страшно.

СПАС: Удари се в нещо?

ЧЕРЕША: Не, свлече се на килима. Бавно, както падат във филмите. Първо помислих, че ми играе театър. Нямахме никаква кръв, нищо.

СПАС: И ти какво направи тогава?

ЧЕРЕША: Ръцете му бяха настрани. Като кръст. Прибрах ги до него. После заключих и се изметох.

СПАС: Защо избяга? Ако не си го убила, нямало е нищо страшно. Позвъняваш в Бърза помощ, те довеждат полицаи и констатират смъртта.

ЧЕРЕША: О, да! Точно така! После татенцето адвокат ми я пришива, ако ще с бели конци. Сигурно вече го е направил! Виж, не ми е жал за мен си. Не искам Нероден Петко да се роди в затворническата болница. Като се роди, ще отида в полицията, обещавам. Но дотогава ще се крия. И ако кажеш на някого – ще избягам пак. После, като му намеря родители, ще отида и ще си излежа всичко пришито. Ако ще да е цял живот. Първо идва Нероден Петко. Всичко останало няма значение. Сега знаеш. Ще ме издадеш ли?

СПАС: Би трябвало, ако има за какво.

ЧЕРЕША: Значи засега няма. Благодаря ти!

СПАС: Моля, моля. Всъщност аз дойдох да ти кажа, че слизам в града. Имам да оправям някои работи. Утре е петък, ако не успея да свърша, ще се върна в понеделник. Предполагам, че няма да искаш да слезеш с мен. Искаш ли нещо?

ЧЕРЕША: Да. Да не казваш за мен на никого. Това е. Ако не те затруднява, един шоколад. Повече нищо. Или...

СПАС: Казвай!

ЧЕРЕША: Една възглавница. Не мога да спя на тази, която си донесох. Мечтая си за голяма възглавница, да можем да се поместим двамата с Нероден Петко. Ей такава! *(разперва ръце като кръст)*

Действие второ

Сцена първа

Служебен кабинет с прилично по размер бюро, няколко шкафа и спретната купчинка папки. Зад бюрото седи Надежда, колкото Спас на възраст, в строг тъмен делови костюм. Бюрото гледа към вратата в рамка. Спас чука на вратата на някакъв мотив. Надежда се сепва, оставя настрана документите, които чете, и придърпва две папки.

НАДЕЖДА: Влизай де, нали не искаш ставам да ти отварям вратата!

СПАС: Здравейте, госпожо Последна Надежда!

НАДЕЖДА: Все същият! Кога успя толкова бързо!

СПАС: Чак пък бързо, времето е добро, пътят е чист и празен, какво му има! Виж, другата седмица се чака сняг, тогава вече ще е весело.

НАДЕЖДА: Ти щеше да дойдеш другата седмица?

СПАС: Нямахте, разбира се. Чак такъв мазохист не съм, не ми разбивай сърцето!

НАДЕЖДА: Сядай тогава. Господи, защо все на мен ми се пада да ти разбивам сърцето! Аз от утре съм в отпуска!

СПАС: Тъкмо, до утре има време. *(сяда на стола срещу Надежда)* Този стол е неудобен. Трябваше да дойда утре, щях да седя на твоя стол.

НАДЕЖДА: Нямахте. Щеше да седиш на стола при Венко.

СПАС: Нямате ми доверие, госпожо Последна Надежда?

НАДЕЖДА: Доверие, с каруци да го караш. Петър настоява при теб да има някой докато четеш. Аз ще си работя.

СПАС: Любезният ни доктор Ох-недейте не вярва, че още мога да чета сам?

НАДЕЖДА: Сядай и почвай, а!

СПАС: А ти откъде знаеш какво искам да чета?

НАДЕЖДА: Стига си се правил на теменужка! Тук си за делото „Найденов”, нали така?

СПАС: *(озадачено)* Така. Но откъде...

НАДЕЖДА: *(прекъсва го без да вдига поглед от документите)* Тогава чети, аз имам да довърша тук нещо и после ще си говорим.

СПАС: О, ето някоя добра душа е сложила резултатите от аутопсията в началото, да не ровя.

(Спас четете и не забелязва, че Надежда се е вторачила в него. След малко той слага папката на бюрото.)

СПАС: Чудничко! Кръвоизлив в основата на мозъка, ако правилно съм разшифровал сказанията на Ох-недейте! Вероятна причина: силен стрес, след системна злоупотреба с еуфорични вещества. Естествена смърт.

НАДЕЖДА: Да, естествена. Същата като на майка му.

СПАС: Защо ви е била семейната анамнеза? Какво е станало с майка му? Горката жена, починала е след него сигурно.

НАДЕЖДА: Почина преди година и половина.

СПАС: Познавахте ли се? Ужасно съжалявам.

НАДЕЖДА: Спасе, тази смърт за нищо ли не ти напомня?

СПАС: Не намекваш за Рая, нали така? Изобщо какво общо имат двата случая? Рая е починала от това, че оня хъшлак я е ударил и тя се е ударила в масата.

НАДЕЖДА: Не е.

СПАС: Какво значи „не е“? Какво става тук? Защо делото на Рая е на бюрото ти?

НАДЕЖДА: Спасе, затова някой трябваше да е с теб когато четеш!

СПАС: Тогав да бяха пратили някой друг, който да не ми вдига кръвното с глупости! Ти... Това е между вас двете, само че тя сега не може да ти отговори! Че и делото ѝ си измъкнала от архива!

НАДЕЖДА: Спри се! Просто се спри и ме изслушай! Не съм го измъквала аз делото. Наложил се да го извадят за следователя, който водеше предварителното производство на Найденов.

СПАС: Кой беше следователят? Ще отида да се разберем лично!

НАДЕЖДА: Нончев, едно младо момче е, дойде наскоро. Не знам дали го познаваш.

СПАС: Ще се запозная.

НАДЕЖДА: А не искаш ли да се запознаеш с всичките факти преди да се срещнеш с Нончев?

СПАС: Аз видях резултатите от аутопсията, повече не ми трябва. Естествена смърт, убиец няма, преписката се закрива. Точка. Отива в архива. Сега ще ида да попитам онзи малкия защо му е трябвало делото на жена ми и си отивам обратно на село. Не се притеснявай, ще бъда пределно вежлив. Обещавам да не правя нищо, което да ти развали отпуската. Само ще си говорим, няма да се налагаме, ако не се налага.

НАДЕЖДА: Може би така е по-лесно.

СПАС: Кое е по-лесно?

НАДЕЖДА: Да научиш подробностите от него. Поне ще си спестя обвиненията, че е лично между мен и Рая.

СПАС: А не е ли?

НАДЕЖДА: Не е. Личното е между Рая и Найденов.

СПАС: Моля? Какво може да има общо между жена ми и някакъв дребен продавач на боклуци?

НАДЕЖДА: Опитай се да си спомниш началото на разговора и ще разбереш.

СПАС: Следователят Нончев, който бил нов, се заинтересувал от делото на жена ми, защото то му приличало на това. Не те разбирам.

НАДЕЖДА: Че смъртта на сина е същата като на майката.

СПАС: Добре, това го разбрах. Къде е Рая в цялата тази схема? Да беше дала на Нончев делото на майката на копеленцето, нали е същата.

НАДЕЖДА: Аз това и направих.

СПАС: Слушай, пак питам ... *(пауза)* Ти да не би да намекваш, че Рая... Това са глупости, пълни идиотщини, не искам да слушам повече! Ти не трябваше ли вече да си на пенсия? *(Спас става и се опира на стола си.)*

НАДЕЖДА: Трябваше. Но това няма нищо общо. Сядай и чети цялото дело!

СПАС: Няма!

НАДЕЖДА: И още как! Щото така или иначе ще ти се наложи да чуеш, и да искаш, и да не искаш. Понеже става дума за теб, решихме, че можем да те уведомим тук на място.

СПАС: И кога щяхте да ме привикате?

НАДЕЖДА: Как кога? Ти нали веднага дойде? Кольо звънна на шефа на местната полиция да пратят някой да ти каже, но без да знаят детайлите, да не се претрепеш по

пътя. Това беше вчера малко след обяд. Аз затова се учудих, че ти с такава скорост се донесе. Ти каза, че си тук за Найденов. Значи са стигнали до теб.

СПАС: Всъщност... *(пауза)* да.

НАДЕЖДА: Решихме да не казваме за Рая на никого преди ти да си го научил. Добри хора навсякъде се срещат, щяха да ти го донесет на крака.

СПАС: Благодаря. Наистина благодаря. *(сяда обратно на стола)* Абсолютно ли си сигурна в това, което пише в делото?

НАДЕЖДА: Да, за съжаление.

СПАС: И си го чела цялото?

НАДЕЖДА: Лист по лист. С Венко се надявахме да намерим нещо, че не е така, че не е истина. Делото е бетон.

СПАС: Но смъртта е естествена.

НАДЕЖДА: Да. И в двата случая.

СПАС: Как в двата случая? Рая беше убита. Потвърди го аутопсията на онзи новичкия, все не мога да му запомня името, Славов или Славков, който заместваше Ох-Недейте тогава.

НАДЕЖДА: Там е работата, че новичкият вече не работи с нас. Поради няколко грешки, които насмалко да костват работата на една купчина народ. Недостатъчна компетентност, съчетана с малко повече апломб.

СПАС: А счупването на черепа, то също ли е било от апломб?

НАДЕЖДА: Не. То е било нещастно стечение на обстоятелствата. Когато е падала, Рая вече е била мъртва или на практика ѝ са оставали няколко секунди. Рая я е убил инсулт. Мозъкът ѝ е бил подгизнал от кръв и дишането е спряло.

СПАС: Не го вярвам. Рая никога не е имала високо кръвно. Тя беше лекар, щеше да знае, щеше да разбере.

НАДЕЖДА: Ох-недейте го потвърди. Той вчера сутринта сложи окончателното заключение подписано на масата на Кольо. Няма да има нужда от ексхумация, снимките са достатъчни. Славчов е бил прилежен в описанията, заключенията му куцат.

СПАС: Господи! Но защо сега?

НАДЕЖДА: Заради преписката „Найденов“.

СПАС: Добре, разбрах, смъртта е същата, но вероятно има още купища подобни случаи, защо точно Рая?

НАДЕЖДА: Защото двете преписки имат близка връзка.

СПАС: Само в смъртта.

НАДЕЖДА: В живота.

СПАС: Да бе, да, столична лекарка, уважаван от колегите си специалист, душата на всички компании – и някакъв дрогиран тип от н'ам кое си село. Направо да се смаеш колко общо имат. Те никога не са се срещали, освен ако Рая го е лекувала.

НАДЕЖДА: И това също.

СПАС: Дори да е така, оттогава е минало много време. Чакай малко, защо беше това „И това също“? Какво още има?

НАДЕЖДА: Те са си писали. Последното писмо на Рая до Найденов е от деня на смъртта ѝ.

СПАС: Какво? Вие всичките сте луднали тук май! За какво ще си пишат Рая и този хъшлак?

НАДЕЖДА: Тя му пише, че е приготвила парите, но го моли да дойде преоблечен като доставчик на пица, ако ти вземеш, че се върнеш по-рано. Вероятно става дума за сумата, която беше намерена на масата.

СПАС: Не е вярно! Не може да бъде вярно!

НАДЕЖДА: Обаче е. Писали са си близо половин година. Рая е използвала служебната си поща.

СПАС: Но защо Рая ще дава на някакъв тип пари зад гърба ми? Той я е изнудвал за нещо?

НАДЕЖДА: Можеш и така да го кажеш. Но също така той ѝ е носел от неговата си търговийка.

СПАС: И с това я е изнудвал? Това е глупаво. Тя винаги е имала достъп до каквото си иска и никога не е пипвала такива неща. Ние се познаваме от преди тя да завърши Медицинския. Никога!

НАДЕЖДА: До преди около четири месеца преди смъртта си. Обаче тогава е било със страшна сила.

СПАС: Но защо ѝ е било това? При това изведнъж. Няма причина. Нищо не се е случило, щях да зная. Ние никога не сме имали тайни един от друг.

НАДЕЖДА: И това не е вярно. Поне не в едната посока.

СПАС: Слушай, в този кабинет винаги е имало коняк. Ако имаш още за разказване, искам един двоен.

НАДЕЖДА: Не, този път няма. Първо ще ти разкажа всичко, после ще те заведа у дома, там можеш да се насвяткаш като в студентските години. Митко е заредил от вчера.

СПАС: Толкова ли е зле?

НАДЕЖДА: Слушай. Половин година преди да почине, Рая попада на Найденов в клиниката, където една от сестрите ѝ казва, че там пациентът все едно ѝ е одрал кожата. Рая чете неговия картон и се втрещява за датата. Той е роден в деня, в който тя прави онзи злосъществен късен аборт и в същото градче. Градчето е една плонка място. Съвпадението е прекалено недостовърно. Рая прави генетичен тест и установява, че тя е биологичната майка на този Найденов.

СПАС: Но тя щеше веднага да ми каже! Ти поне знаеш колко се опитвахме за дете! Какво като е наркоман! Аз все едно съм му баща.

НАДЕЖДА: Не си. Тестът е еднозначен. Ти не си баща на Найденов.

СПАС: Но Рая е майка му. Значи аз съм баща му.

НАДЕЖДА: Тестът не е съгласен с теб.

СПАС: Значи тестът е сбъркан.

НАДЕЖДА: Тестът е точен. Тестът проверява две бащинства. Едното не съвпада, едното съвпада. Нончев се грабва и отива в градчето, по някакъв абсолютно непонятен начин се добира до архивите на болницата за този ден и там има две раждания. Бебето под Раината фамилия е записано мъртвородено. Второто момченце е записано като син на Стефка и Пенко Найденови.

СПАС: Разменили са децата при раждането! И на Рая са ѝ казали, че детето се е родило мъртво! Отивам да намеря доктора и да го разчекна! Изпод земята ще го извадя и ще го разчекна!

НАДЕЖДА: Изчакай. Мъртвороденото бебе е било недоносено, нежизнеспособно. Записано е под килограм. А бебето на Найденови е записано три килограма и половина, напълно доносено.

СПАС: Объркали са цифрите. Рая беше в началото на шестия месец, даже може би в края на петия.

НАДЕЖДА: В началото на шестия месец не оживяват. Поне не са оживявали в онези години. Със сигурност не се раждат по три кила и половина. Рая е знаела. Вероятно е знаела и Найденова, и докторът е бил в конспирацията. За бащата не зная.

СПАС: Но защо, защо, защо! Ние се оженихме в деня, в който тя пристигна при мен. Можехме да отидем и да си го приберем. Щяхме да обясним, че е било грешка, два дни не бяха минали.

НАДЕЖДА: И ти щеше да кандисаш и да си ги вземеш и двамата, така ли?

СПАС: Защо не?

НАДЕЖДА: Не предполагам, че си такъв Свети Йосиф.

СПАС: Детето е мое!

НАДЕЖДА: Действително, ти можеш ли да смяташ? Брой девет месеца от сватбата си. Къде беше тогава помниш ли?

СПАС: Пет месеца от сватбата!

НАДЕЖДА: Девет месеца от сватбата! Детето е било нормално доношено.

СПАС: (*бавно*) Девет месеца преди сватбата служех горе на онова поделение в средата на гората с мъжа ти.

НАДЕЖДА: Понеже беше зима, вие оттам не слязохте три месеца, даже май повече. Сигурна съм, че Рая не се е качвала там. Така ли е?

СПАС: Не се е качвала. Тя беше в София, завършваше. Давай коняка! Направо ми дай бутилката!

НАДЕЖДА: Няма, наистина няма. Почти свършихме.

СПАС: Карай, не може да е по-зле.

НАДЕЖДА: Рая става лекуващ лекар на Найденов. Той обаче е упорит колкото нея и не иска да се разделя с навиците си. Тя се решава на отчаяна тактика и му разказва коя е. Уговаря го да започне отначало. Ти уговаряш всичките си клиенти да направят същото. Той обещава, даже май я запознава с приятелката си по онези времена. Рая скришом опитва от неговите си неща. Привиква на практика от днес за вчера. Сега вече той я уговаря да престане. После изведнъж ѝ иска пари и обещава, че започва на чисто. Тя също

му обещава и иска една последна доза. Тя трябва да е в кутията с пицата. Рая иска да събере кураж да ти каже всичко вечерта.

СПАС: Стой така! Откъде тогава идва носачът на пици, ако пицата трябва да я донесе Найденов? Или това е било негово муле?

НАДЕЖДА: Носачът на пици го прецаква една буква. Нончев ходи да проверява. Разносвачът трябва да занесе пицата в апартамент 16 на вход Д, а диспечерката е нова и записва Б. Той звъни по домофона, казва „пица”, Рая му отваря. Във вход Д в същия апартамент живеят някакви вечни студенти, които казали на Нончев, че ядат пица поне по три пъти на седмица и е много възможно да са поръчвали онази вечер.

СПАС: Искаш да кажеш, че всичко, което оня малкият е казал тогава, е било истина?

НАДЕЖДА: Така изглежда. Всичко съвпада. Иначе защо му е да вика линейка, ако я е убил. Могъл е да се изнесе обратно с пицата и парите и никой никога нямаше да го намери. Пицарията не го разпозна. Запис за адреса няма, освен на онова хвърчащо листче, което му го пришихме за утежняващо обстоятелство.

СПАС: Аз съм виновен. Аз му го приших.

НАДЕЖДА: Всички сме виновни. Беше ни страшно жал за теб. Работихме интуито персоне и всичко изглеждаше ясно. Никога нямаше да разберем, ако не беше Нончев. Той търсеше дали е имало някой с Найденов, гадже някое, което да го е проснало така красиво. Но не намери. Затова пък излезе Рая и писмото с пицата. Тогава по реда на надзора поисках мнението на Ох-недейте. Останалото чу. Хайде да вървим у дома, няма да караш такъв все едно.

СПАС: След малко! Наде, ти какво ще правиш през тази отпуска?

НАДЕЖДА: Като те гледам, ще работя по член 422, алинея първа, точка трета.

СПАС: Благодаря ти! Последно. В тази папка пише ли кой е бащата на Найденов? И кой не му е бащата също? Ти каза, че тестът имал две проби за бащинство.

НАДЕЖДА: В папката не пише.

СПАС: Но ти знаеш.

НАДЕЖДА: Знам. Но за да ти го кажа, трябва да се напия така, че да не помня, че съм ти го казала аз. Ставай, отиваме в къщи.

Сцена втора

Сцената е полутъмна, разположението е като в първа сцена - от едната страна има врата в рамка, отсреща има голям прозорец, с рамка, но без стъкла. Череша отваря вратата на Спас, който носи огромна чанта.

ЧЕРЕША: Ти къде беше?

СПАС: Добър вечер! Какво казва доброто възпитание?

ЧЕРЕША: Добър вечер! Къде беше?

СПАС: Не може толкова да ти се е доял шоколад, пък дори поради бременност!

ЧЕРЕША: Не ми пука за шоколада! Нямахте те тринайсет дена!

СПАС: Това е надлежно отброено с чертички?

ЧЕРЕША: Да!

СПАС: Защото не можеше да спиш без голямата си възглавница?

ЧЕРЕША: Изобщо не можех да спя! Само ядах!

СПАС: Разкажи по-подробно!

ЧЕРЕША: Във вторник месих баница. Ядох я два дни, на третия дадох остатъците на синигерчетата. В петък варих боб. На третия ден ми писна от боб. В понеделник правих содена питка, в сряда се изсилих да правя баклава, защото ми беше щръкнало, че може да се върнеш с автобуса. После се давих с проклетата баклава с ошаф и с чай. В неделя се зарекох, че няма да готвя. В понеделника след това направих постни сърми и пълнени чушки. Днес успях да изям последната! Ти къде беше?

СПАС: Научавах нови неща за живота си. Трийсет и четири години за две седмици са страшно компресиран вариант на обучение. Затова сега ще си ти дам шоколада и възглавницата и ще отида горе, където ще се напия като студент след държавен изпит и ще декомпресирам! Имаш ли някакъв алкохол, че май строших едната бутилка на излизане от колата? Чакай, защо ти е тази лопата до вратата? Да не би някой да се е опитвал да влезе?

ЧЕРЕША: Спокойно, тази лопата има точно общо с алкохола. Понеже радиото каза, че вечерта ще вали сняг, аз реших да изкопая една бутилка от на дядо ми запасите за Коледа. По инерция съм донесла и лопатата.

СПАС: Няма да ти се наложи да седиш тук до Коледа, Черешке! Утре слизаме в града!

ЧЕРЕША: Нали ти казах, че няма да сляза! И ти казах защо! Темата е изчерпана!

СПАС: Ни най-малко, ни най-малко!

ЧЕРЕША: Спасе!

СПАС: Няма „Спасе!“. Заключение е еднозначно. Найденов е починал от инсулт и никой не знае за теб. Аз не съм им казал нищо. Връщаш се и си продължаваш откъдето си прекъснала.

ЧЕРЕША: Какъв инсулт, той беше на трийсет и три!

СПАС: Ще се учудиш какво може да направи с човека химията... Все едно, следствието е приключено. Теб в него те няма.

ЧЕРЕША: Ти как се добра до неговото дело? Някоя от твоите връзки ти го изнесе тайно?

СПАС: Моята връзка ме хвана и ме метна на масата да го чета съвсем явно. Не че исках.

ЧЕРЕША: Не разбирам. Хем не си ме издал, хем са ти дали явно делото.

СПАС: Ами така, то ме касае пряко.

ЧЕРЕША: Теб?

СПАС: Не точно пряко. По сватовство. Найденов е син на жена ми.

ЧЕРЕША: Но ти каза, че нямате деца.

СПАС: *Ние* нямаме. Найденов не е мой син. И преди да скочиш, че големият софийски адвокат не е приел на жена си отрочето, ще ти кажа, че аз научих за това от делото му.

ЧЕРЕША: Жена ти го е крила от теб трийсет и три години и ти никога нищо не си разбрал?

СПАС: Да.

ЧЕРЕША: Измисляш си го. Правиш го, за да ме уговориш да сляза в града!

СПАС: Не си внимавала, миличка! Ако си го измислях, щях да ти кажа, че аз съм дядото на твоето бебе и да предявам права. Пасвам по възраст и по професия, нали? Ти какво щеше да направиш?

ЧЕРЕША: Да те пратя по дяволите! Детето е мое и никой няма право да решава вместо мен!

СПАС: Още една такава!

ЧЕРЕША: Каква „такава“?

СПАС: Като жена ми. Слушай, защото няма да повтарям! Значи, докато аз си отслужвам няколкото месеца военна служба на майната си, годеницата ми спи с двама от най-добрите ми приятели. Но те са недоучили артистични типове, а аз съм завършил правист с обещаващо бъдеще, да му се не види и бъдещето. Рая забременява, но не го знае, после аз се връщам и тя започва да спи с мен. Уговаряме сватба, аз съм ужасно доволен. Когато научих, че е бременна – изобщо се напих, май за пръв и последен път в живота си! На мен обаче ми се налага да замина за едно малко градче също на майната си за няколко седмици. Рая се усеща, че детето не е мое, и решава да дойде да ми го каже лично. По средата на пътя я свалят от рейса по спешност и Рая ражда в местната болница. Решава, че никой няма право да решава вместо нея и оставя детето за осиновяване. Същата вечер ражда и Найденова, но нейното недоносено момченце умира. Докторът моментално сменя децата, пише на Рая късен аборт и никой освен тях тримата не знае какво е станало. Два дни по-късно Рая идва при мен с бележката, аз от чувство за вина, че това е станало заради моята командировка, моментално я влача в селсъвета и се женим. Тя защо се омъжва – представа си нямам. Може да е било следродилна депресия, може да е било отмъщение към онези двамката, не зная. Те също не знаят. Единият от тях е адски известен художник вече, другият се изучи за дипломат и се шляе в далечните чужбини.

ЧЕРЕША: Художник... Димчето е син на художника, нали?

СПАС: Не е. На дипломата е.

ЧЕРЕША: Той ли ти каза? Нали се шляел по чужбините?

СПАС: Не, той пак си се шляе по чужбините, но Рая е направила тест, който показва кой кому брат, баща и сват. Мен в теста ме няма.

ЧЕРЕША: Ужас! Но защо сега излиза това? Ти каза, че жена ти е починала преди година и половина. Господи, аз я познавам! Затова тя се стряскаше от „госпожо Найденова“ и настояваше да си говорим на малко име! Безумно красива жена, наистина Димчето ѝ е одрал кожата. Като я питах как е измислила такова артистично име „Никодим“, тя рече, че бил кръстен на доктора, който го довел на белия свят.

СПАС: Това за доктора е вярно. Но го е кръстила не Рая, а жената, която той е считал за майка почти цял живот.

ЧЕРЕША: Защо жена ти изведнъж се е сетила за него? Решила на стари години да заглажда вина?

СПАС: Не, попаднала е на него случайно в клиниката си. Виж, жена ми беше много добър лекар. Изключителен специалист. Върнала е направо от оня свят един куп народ.

ЧЕРЕША: Може и да е върнала. Но него го отрязва като ... Спря да му пише, не отговаряше на телефоните. Не, не го е отрязала. Починала е. Точно, преди година и половина. Това него го срина. Смяташе, че той е виновен.

СПАС: И е бил прав.

ЧЕРЕША: Те прекрасно се разбираха, той казваше. Имаха си общи интереси някакви, ние тогава още не бяхме много гъсти, но те си звъняха постоянно, пишеха си писма. Аз даже го ревнувах, той затова ни запозна. После тя изчезна. Той каза, че била убита, но аз не му повярвах, мислех, че баща му не иска да се срещаме. Нямаше никакви гръмки съобщения за убита госпожа Найденова, такива новини се разнасят бързо.

СПАС: Всички смятахме до преди месец, че е била убита.

ЧЕРЕША: О, Господи! Как така смятахте? Кой всички?

СПАС: Аз, като за начало. Даже вкарах убиец а й в затвора в рекордни срокове.

ЧЕРЕША: Значи е била убита!

СПАС: Не, не е била. Починала е от същия инсулт като Никодим. По случайност разносвачът на пици е бил в този момент у дома. Колосално не му е провървяло. Първо, той отива за една вечер да замества някакъв приятел, който има важна среща. Съответно не знае, че по правилата той не може да влиза в къщите, а трябва да предаде пицата на вратата. Ако е бил редовният разносвач, нямало е да има нищо, Рая е щяла да си умре сама в кухнята с пица в ръка. Обаче тя си е уредила среща с Никодим, който е трябвало да й занесе една доза, преоблечен като разносвач на пици, за да не се засече с мен случайно. Рая е адски объркана от това, че вместо Никодим идва някакъв непознат мъж. Кани го у дома, той влиза. Когато Рая отваря кутията и вижда там пица, а дозата й я няма – вдига допълнително кръвно и дотам. За другото ти беше права.

ЧЕРЕША: За кое съм била права?

СПАС: Че адвокатът ще пришие смъртта с бели конци. Това правих тези две седмици – рязах бели конци.

ЧЕРЕША: На кого искаш да пришиеш смъртта на Димчето? На мен? Заради бебето?

СПАС: Не говори глупости! Нали трябваше да измъкнем от затвора разносвача на пици? Дори при бетонни доказателства си има процедури и срокове. Вчера най-накрая приключихме с това.

ЧЕРЕША: Е, поне някаква полза за някого от всичкия кошмар. Но съжалявам, искрено съжалявам, че съм те забъркала в тази галиматия. Ако си бях държала устата затворена, ти нямаше да тръгнеш за София.

СПАС: Все щеше да ме догони. Тук да е идвал местният полицай?

ЧЕРЕША: Джипката мина няколко пъти, да. Мислех, че е за мен. Реших, че си ме издал, и оттогава не съм пускала лампата вечер и много внимателно си подавам носа навън денем, бетер таласъм. В неделя се качих до твоята колиба да видя дали не си пристигнал. Имаш бележка да се явиш в някаква служба за изясняване на нещо.

СПАС: Това е. Разминали сме се с него с няколко часа.

ЧЕРЕША: Сега какво?

СПАС: Вземам ти бутилката вино и си отивам, а ти си събираш ателието в куфара. Утре като изтрезнея достатъчно, ще те закарам в града. Ти можеш да започнеш да си строиш кариерата. Ще ти помагам, докогато мога. Прекалено си добра да се криеш зад нечие име. Сигурен съм, че можеш да пробиеш. Можем даже да включим онзи маркетингов директор, нищо, че е куцузлия. Все едно ще трябва да му намеря работа, ако бившият му шеф не го ще.

ЧЕРЕША: Това са подробности. А ти какво ще правиш?

СПАС: Малко ми е късно да се уча да плета терлички на една кука, но все нещо ще измисля.

ЧЕРЕША: Как да започнеш отначало!

СПАС: Нали човек не можел да започва отначало?

ЧЕРЕША: Ако много иска, сигурно може. Убедена съм! Ти ме убеди! Каж ми, какво си искал в началото, когато още не си бил женен и още не си бил столичен адвокат, как си го представяше това започване?

СПАС: Най-смешното е, че си го представях почти точно така, както стана впоследствие. Искях да стана блестящ адвокат, чиито бисери се пазят в анализите на правото, да съм винаги в отбора на добрите момчета, да имам дом, приятели, жена като слънце. Е, мечтата включваше и малко деца, но както казваш, това са подробности. Бой се от сбъднатите мечти, мила моя, те са най-страшното нещо, което може да ти се случи!

ЧЕРЕША: Може би ти е останала някоя малка мечтичка?

СПАС: За момента имам затруднения с мечтичките. Дай една назаем, на прима виста!

ЧЕРЕША: Да боядисам тук в жълто.

СПАС: Логиката за момент ми убягва. Не трябваше ли да е боядисано в светло синьо за Нероден Петко?

ЧЕРЕША: Аз си го наричам Нероден Петко, но ако вземе да се окаже неродена мома, какво ще я правя тази светлосиня идилия? Затова в светложълто, да не се чудя как да преобоядисвам после. Ще купя мебели в светлозелено и ще нарисувам крушово дърво на стената.

СПАС: Не става.

ЧЕРЕША: Колкото до рисуването на крушово дърво, толкова мога, нищо, че не съм Пикасо. Сигурна съм, че и ти ще се справиш.

СПАС: Не става за мечтичка. Крушовото дърво е вече нарисувано. Едно с четирите сезона едновременно.

ЧЕРЕША: Онова, което Димчето рисува в онази клиника? Ти откъде знаеш за това дърво?

СПАС: Виси в спалнята ми в София. Подписано е „НН”, чак толкова и аз мога да се досетя. Жена ми го донесе един ден и рече, че ѝ го е подарил благодарен пациент. Сред нейните пациенти имаше доста творчески типове. После ме направи на маймуна да обикаляме града в търсене на подходяща рамка. Наистина е акълловземаемо, както ти казваш. Не бях го заглеждал особено преди това. Така че, давай друга мечтичка.

ЧЕРЕША: Железницата. Ти веднъж каза, че искаш да бъдеш железничар!

СПАС: Аз съм на предпензионна възраст. Реалистичните шансове да ме вземат в железничарския бизнес не са големи. Да обикалям по антиквариати време и сили излишни нямам. Това е добре донякъде, защото ще си остане мечта. Става, приема се.

ЧЕРЕША: Не, така не става! Мечтата трябва да е начална точка, а не крайна.

СПАС: Знаеш ли, може би да го оставим този философски въпрос за утре, а? За тази вечер мечтата ми е да се напия и ти не можеш да участваш в нея по обективни причини. Извинения молим да не се изказват. Пропилял съм цял един живот, какво толкова, случва се и в най-добрите семейства, сега за една вечер няма да го правим на въпрос. Радвам се, че поне за Нероден Петко успях да направя нещо. Имах други планове за майка му, но при така откритите се обстоятелства...*(вади от чантата огромна възглавница)* Време е да тръгвам.

ЧЕРЕША: Никъде няма да ходиш.

СПАС: Това пък откъде дойде?

ЧЕРЕША: Навън вали сняг откак пристигна, ако не си забелязъл. Път нагоре няма. И назад също няма. *(прегръща го заедно с възглавницата между двамата)*

ТРЕТО ДЕЙСТВИЕ

Сцена първа

Сцената е празна, с изключение на вратата и празната прозоречна рамка от първо действие. Проектор осветява Надежда, която държи чаша коняк.

НАДЕЖДА: Трийсет и пет години. Няма такава присъда. Всъщност има, доживотна без право на помилване, колкото издаяниш. И аз така. В облекчен режим, разбира се. Глупости, в строг тъмничен. Повечето ги заключват вътре, а мен – отвън. Нямах право да се напивам. Можеше да река нещо на пияна глава. Нямах право да ми кипва. Можех да река нещо под пара. Нямах право да разсъждавам за осиновяванията, да не изтърва нещо непремерено. Също така нямах право да споменавам даже името на града, в който съм израстнала, да не будя асоциации. Не можех да се върна там, защото можеше да донеса случайна снимка, която да издаде заверата по някакъв начин. От всичките градове, села и паланки – точно моето родно място. Хубав край, хубави хора. Двама от тях също като мен, със защити усти и вечно пеперуди в корема. Какво казваше любимата ми дружка? Заради пет минути истеричен рев, на върха на езика ти са три семейства, няколко вечни приятелства, една кариера и целият живот на едно дете. И аз мълчах. Стисках зъби и гледах как Спас реवेशе след всеки Раин аборт, когато сякаш призрактът на онова момченце идваше да ги прибира децата му за грях, който не беше негов. Аз мълчах. Какво можех да кажа? На кого да го кажа? На Рая Господ не й прости, та аз ли. Всъщност, тази мисъл дойде после, след като всички влакове бяха изпуснати и всички пътища отрязани. Една вечер в кухнята гепнах Спас да завива саламени кръгчета във вратовръзката, която Рая му беше надянала, и да казва „сине” на кучето ми. Лично било между мен и нея, хм, лично е. Винаги е било лично.

Сега пак е лично. Трябва да намерим едно бебе, на чиято майка нещо й е щукнало. Да не вземе да се повтори същата история отначало. И една време бях Последна Надежда, и сега пак съм Последна Надежда. Пак няма да ми провърви да се напия, но комуто каквото е писано. От някои неща никога не можеш да избягаш.

(Надежда „излиза” през вратата и я оставя леко открехната. През прозоречната рамка влиза Спас. Изглежда посърнал.)

СПАС: Трийсет и пет години по-късно и пак нищо не разбирам от дамска душа, която живее в бременно тяло! Възможно ли е да съм такъв заспал заек? Проспах не само автобуса, с който драсна Черешка, но и възможността да я догоня по пътя! Банално ги проспах! Сега си блъскам кухнята черупка къде може да се скрие една бременна жена така, все едно че съм я измислил! Даже Надя полекичка почва да не вярва, че Череша съществува. Сигурен ли съм за това, за онова, за трето и десето? Да бе, Наде, знам, че

„Девојката, която ми постла легло” не е пълно описание на търсения субект и понеже никому нищо не е направила, няма начин да мине по каналния ред. Иначе защо ще ръчкам теб и Венко, то други не останаха. Ако бях казал от самото начало, че ми е откраднала чашата за кафе, щяхте да скъсате местния полицај от търсене. Хем си знам как работи системата!

Не трябваше да ѝ разказвам на Черешка за Рая, защо изобщо си отворих устата! Можех да кажа простичко, няма те в досието, свободно! Ама не, всичко изпях като на изповед! Стори ми се, че иначе няма да е честно. Дали „честното” ни прави по-щастливи? Какво ни дава? Какво ни взема? Ако Рая честно ми беше казала за бебето, щяхме ли да бъдем по-щастливи? (*време за размисъл*) Щяхме. Може би даже пак щяхме да го кръстим Никодим. Димчето. Изчезнало яко дим преди да се запознаем. Черешка и тя яко дим изчезна. Специалистка по герданчета и изчезване. Талантлива, не можеш да ѝ проследиш дирите, защото никога не се повтаря. Къде може да е, Господи, кой влак е хванала? Ставай, Спасе, търси, че време не остана! (*излиза през прозореца*)

(През откренатата врата влиза Череша, с коремче. Тя носи вагонче от детска железница и се усмихва.)

ЧЕРЕША: Трийсет и пет години бил в занаята и точно знаел, че не можело да се намери, да бе, може! Стига да знаеш къде да търсиш. Мислех, че е ясно какво искам. Имал бил още клиенти и продал другия комплект, щото бил пълен, видите ли, вместо да вдигне един телефон! Сега ще трябва да дебна да дойде друг такъв! Не можело да се разчита, че една ситуация ще се повтори, философът му с философ! Повтарят се като карти в „Черен Петър”. Само дето нямам неговия късмет. Нероден Петко, ти не се притеснявай. Не, не, няма да те оставя, малкия, в никакъв случай. Виж, с признанията ще се получи малко по-сложно, но и за това няма да се притесняваш. Първо да изчакаме да стане май месец, както съм обещала. После ще решим. Какво казваше несъстоялата се твоя баба: не бързайте, млада госпожице, само не бързайте, една халка може да тежи повече от каторжна верига. Затворът бил вътре в нас, а не отвън. Да, ама аз предпочитам да съм отвън. Или не предпочитам. Вече не зная. Дай да идем да скрием това вагонче и да отложим този философски въпрос за момента. После можем да отскочим до ъгъла и да си купим пица. Никакви доставки, че съм суеверна нещо. Един Господ знае какво ще ти дойде на вратата.

Сцена втора

Сцената е полутъмна. От едната страна има врата в рамка, отсреща има голям прозорец. Пред вратата стои Мони и чете нещо написано на листче. Зад вратата стои Череша, която е облечена в леко палто, донякъде прикриващо напредналата ѝ бременност. Тя носи огромен пакет и малка пътна чанта. Когато тя посяга да отвори вратата, Мони звъни на звънеца. Тя отваря.

ЧЕРЕША: Добро утро! Съжалявам, но много бързам. Нямам нужда от нищо.

МОНИ: Не продавам нищо, търся госпожица Стела Иванова.

ЧЕРЕША: Аз съм госпожица Стела Иванова, но наистина бързам.

МОНИ: Слава Богу, намерих ви!

ЧЕРЕША: Това е чудесно. Аз обаче ще си изпусна автобуса.

МОНИ: Аз съм с кола, ще ви закарам.

ЧЕРЕША: Междуградския автобус, по-точно междуселския автобус.

МОНИ: Няма значение къде, аз ви търся повече от половин година.

ЧЕРЕША: Тогава вероятно няколко дни няма да направят голяма разлика. Елате другата седмица! Днес е първи май, елате на осми, да речем по обед. Поръчката ви ще трябва да почака толкова. Съжалявам. *(избутва пакета и чантата си и заключва вратата)*

МОНИ: Отделете ми две минути, моля ви!

ЧЕРЕША: Вижте, господине, обещах съм на един познат, че ще си говорим през май и затова нямам време за даване.

МОНИ: *(отчаяно)* Обещах на Спас да ви намеря.

ЧЕРЕША: Чудесно. Аз сега точно отивам при него и ще му кажа, че сте успели.

МОНИ: Къде отивате?

ЧЕРЕША: Как къде? В Крушово. Той да не е слязъл в София?

МОНИ: Спас почина на Коледа. Мислех, че знаете. Искате ли да седнем в кафенето долу?

ЧЕРЕША: Не. Влезте! *(отключва вратата и влиза. Мони носи големия пакет след нея.)*

МОНИ: Съжалявам, че така ви треснах новината.

ЧЕРЕША: Наистина ми я треснахте. Можеше да ми се обадите за погребението.

МОНИ: Не можехме да ви открием. Спас се утрепа да ви търси.

ЧЕРЕША: Не съм мръдвала от София от началото на декември.

МОНИ: Проблемът беше, че Спас търсеше госпожица Череша с неизвестно фамилно име. А вие сте Стела Иванова.

ЧЕРЕША: Не разбрах. Защо сте търсили някаква Череша, след като знаете как се казвам?

МОНИ: Спас каза, че сте се представила като Череша. Не можете да си представите колко е популярно името Череша сред дамите на ваша възраст. Прелопатил съм тонове Череши. Мислех, че през живота си няма да изям една лъжица черешово сладко. Докато не открих тайния ви склад. Признавам си, два буркана вече отидоха. Майка ви когато ми продаде къщата каза, че няма дъщеря. Спас реши, че сте се заселили на своя глава в празната къща, вероятно сте била позната на някой от собствениците, и продължихме да търсим Череша.

ЧЕРЕША: Значи вие сте тайнственият купувач на дядовата къща. Надявам се, че не сте я купили само за да видите дали майка ми има дъщеря.

МОНИ: Не сте много далеч от истината Спас беше вече в болницата и беше готов на всичко, само да ви намери. Той я купи за вас.

ЧЕРЕША: Един момент! Защо Спас ще купува за мен къщата на дядо ми от майка ми?

МОНИ: Защото майка ви беше единственият път, по който имаше някаква логическа надежда да ви намерим. Къщата ѝ е била прехвърлена много отдавна, а не е на всичките наследници, затова не можехме да намерим вас има ли ви или ви няма изобщо. Идея си нямате колко е трудно да се намери човек, който не се крие, а родствениците му не искат да говорят за него. Даже връзките на Спас дадоха фира.

ЧЕРЕША: След като не сте от връзките на Спас, вие какъв му се падате?

МОНИ: Аз... спомняте ли си историята за на Спас жена му и нейното убийство?

ЧЕРЕША: Имах си хас да я забравя! Костваше ми двете най-изнервени седмици от живота ми!

МОНИ: Е, аз съм несъстоялият се убиец на бабата на вашето бебе.

ЧЕРЕША: Разносвачът на пици?

МОНИ: Същият. И съм ви искрено задължен. Ако не бяхте изненадала Найденов до смърт, никой нямаше да повдигне втори път моето дело. И аз щях да съм си там, където бях през септември и да си драскам чертички по стената.

ЧЕРЕША: Значи все пак Спас ме е издал.

МОНИ: Само на мен. При това защото нямаше на кого друго да остави задачата да ви намери.

ЧЕРЕША: Почва да ми се върти главата. Дайте да седнем, а вие ще разказвате. От самото начало обаче, и с подробности! Кой, кога, защо, всичко!

МОНИ: Добре. Знаете, че Спас е отишъл да пробва да прочете следственото дело на Найденов с надежда да намери нещо във ваше оправдание. Тук го халосват с това, че покойният ви любим е син на жена му, която не съм я убил аз, а възбудителните, към които тя е била пристрастена не без помощта на сина си. Който не е син на Спас. Спас разбира, че ми е пришил убийството, за което аз от самото начало се кълнях, че не съм извършвал. Той се хваща с надзорния прокурор, обикалят всички инстанции, дърпат всички връзки, но ме вадят от затвора в рекордни срокове. Спас ме оставя на Последна Надежда и се юрва да ви спасява вас, защото си мисли, че ще драснете със следващия автобус. Което вие и правите, но вече след като се срещате. Нито на мен, нито на никой Спас не казва вие каква сте изобщо, казва ни се, че сте бременната му съседка. Докторът на Спас му обяснява вежливо, че му остава месец, месец и половина живот. Спас ни юрка като луди, но от вас следа няма. В началото на декември Спас беше станал прозрачен. Едва тогава той ме привика в болницата и ми разказа, че вие сте приятелката на Найденов и сте бременна с неговото бебе. Рече, че бебето може и да не му е внуче, но поне е внуче на жена му и понеже той е виновен за цялата галимация, той се чувства отговорен. Приписа ми всичко негово, пред половината прокуратура за свидетели да нямамо хър-мър, но ме закле, че ще ви намеря и ще се грижа за вас. После му дойде идеята със селската къща, майка ви си прибра парите и нищо не ни каза за вас.

ЧЕРЕША: Не се учудвам. Ние имаме някои разногласия, но това не е важно.

МОНИ: Къщата обаче е важна. Тя ме доведе до вас. Както ви казах, Спас почина на Коледа.

ЧЕРЕША: Оттогава има доста време.

МОНИ: Нали не мислите, че съм седял със скръстени ръце? Миналата седмица реших да отида до Крушково, и без това трябваше да занеса захар на дядо Боже, че тази година пчелите имат нужда от захранване повечко, и там срещнах стария агроном. Тъкмо се беше върнал от чужбина, бил при децата си за зимата. Разговорихме се за Спас. Пожалих му се, че не мога да открия Черешка от Крушково, а той се смя, смя, смя.. После каза, ами тя Стелето и като малка си беше такава, дядо Петко се скъсваше от търчане да я търси! Как Стелето, какво Стеле? Ами така, Стела, заради нея дядо Петко посади голямата череша пред къщата, сортът ѝ е „Стела”. Затова на малката ѝ казваха Черешката и така ѝ остана, на дядо Черешката.

ЧЕРЕША: Разконспирирали са ме.

МОНИ: За мой късмет! Оттам на бегом при Надя, тя ви намери за няма и два часа. И онзи ден, и вчера идвах, но ви нямаше у дома.

ЧЕРЕША: Разхождам се, колкото мога. Не ми остава много време.

МОНИ: Господи, и на вас ли?

ЧЕРЕША: Какво и на мен ли? Не ми ли личи? Та аз се задъхвам като се качвам по стълбите до първия етаж!

МОНИ: И с какъв акъл тогава се бяхте втурнала към Крушково?

ЧЕРЕША: Бях обещала на Спас, че ще си говорим през май. Днес е първи май. Нося му подарък.

МОНИ: Това в пакета ли?

ЧЕРЕША: Да. Влакчета. Железница, с всичките й такъми и чалъми. Даже светофарите й светят. Батериите са в дамската ми чанта.

МОНИ: Всичкото това е една железница?

ЧЕРЕША: Не, това са седем цели или почти цели, около дузина разпарчетосани, каквото останало, и няколко чаркалака насипно. Събирала съм ги откак се върнах от Крушково. Вероятно ме познават всички антиквари в окръга.

МОНИ: Дано само съвпадат по размер!

ЧЕРЕША: С кое?

МОНИ: С онази железница в хола, която още не съм я завършил!

ЧЕРЕША: Каква железница имате в хола?

МОНИ: Е, аз съм по-скромен, три комплекта са засега. Знаете, че не се намират лесно. Спас искаше като се роди бебето, железницата да е готова. Това беше моят коледен подарък за него.

ЧЕРЕША: Засега ви вода с няколко обиколки, но имате още близо месец.

МОНИ: Чакайте малко, как така имам близо месец?

ЧЕРЕША: Нормалната бременност е девет месеца, какво ви учудва?

МОНИ: Значи бебето не е на Найденов.

ЧЕРЕША: Ни най-малко. Докторът най-вежливо ми обясни, че тогава съм си го внушила и съм била много убедителна. Ултразвукът не намери нищо. По-точно не успя да го хване, защото беше още прекалено рано. Този път аз реших, че си внушавам, а когато разбрах, че не си внушавам, беше късно за каквито и да било действия. Но не се притеснявайте, аз съм достатъчно добре осигурена, както виждате, справям се чудесно сама.

МОНИ: Бащата не ви ли помага?

ЧЕРЕША: (*разсмива се*) Следвах съвета на Спас и не съм му казала.

МОНИ: Не се ли притеснявате, че когато научи, може да оспори бащинството?

ЧЕРЕША: Вече не. Покойник е.

МОНИ: Адски съжалявам.

ЧЕРЕША: От Коледа.

МОНИ: Какво?

ЧЕРЕША: Защо се стряскате? Да, детето е на Спас. Но аз нищо не искам от него. И от вас не искам, бъдете спокоен! Не искам да усложнявам живота на никого!

МОНИ: А какво мислите да облекчите живота на някого?

ЧЕРЕША: Не мисля. Засега имам само един приоритет и това е Нероден Петко.

МОНИ: Аз за него говоря! Помислете...

ЧЕРЕША: (*прекъсва го*) Чакайте малко, вие ми се явявате тук като таласъм по никое време сутринта, изкарвате ме от релси с новината, че Спас е мъртъв, и настоявате, че трябва да се замисля за живота на детето ми, за което вие си няхахте хал-хабер че съществува до преди три минути! Не е ли малко амбициозно?

МОНИ: Три минути? Шест месеца ставам и лягам с мисълта къде сте, как сте и какво правите вие и малкият човек! Шест месеца амбициозно бърша прах от детско креватче между другото!

ЧЕРЕША: От какво бършете прах?

МОНИ: От пълния комплект за бебешка стая! Креватче, шкаф за пелени с маса за повиване, гардероб, кошара и люлеещ се стол. В пастелно зелено, което да се съчетава с пастелното жълто на стените!

ЧЕРЕША: Защо ви е това?

МОНИ: Спас го купи, ако случайно цъфнете на вратата в девет сутринта с пеленаче в ръце, всичко да е готово.

ЧЕРЕША: А ако не цъфна?

МОНИ: Много ви се моля, имам кошмари за това как Нероден Петко е брадясал рокер на трийсет и пет, когото аз слагам да спи в бебешкото креватче в каска, на главата му пада картината с крушовото дърво и се строшава на четири сезона!

ЧЕРЕША: Да, не ви е лесно! Какви други кошмари ви се явяват? Това наследствено ли е?

МОНИ: Че не си пиете витамините! Че сте оставила детето в приют! Че не мога да ви открия никъде, а съм обещал да ви търся докато ви намеря! Разбира се, че е наследствено, нали ви казах, наследил съм всичко от Спас!

ЧЕРЕША: Успокойте се, пия си витамините, няма да оставям детето никъде и вие вече ме намерихте. Сега какво искате?

МОНИ: Преместете се при мен. Всичко е готово и ви чака. Спас остави достатъчно пари да можете да седите с малкия у дома без да се притеснявате за нищо. Не са пипнати, даже съм добавил малко. Отделно аз имам солидна работа, няма да ви липсва каквото и да било в рамките на разумното.

ЧЕРЕША: Та аз дори не зная как се казвате!

МОНИ: Извинете, забравих да ви се представя! Симеон Иванов. Вижте, дори няма нужда да си сменяте фамилията, ако решите да се омъжите за мен. Но можем да започнем с това да минем на „ти“, ако не възразявате!

ЧЕРЕША: Слушай, Мони, ти винаги ли си толкова бърз?

МОНИ: Не, само за важните неща. Предложението е напълно сериозно. Имам поне два необорими довода „за“.

ЧЕРЕША: Умирам си от любопитство!

МОНИ: Сигурен съм, че железниците съвпадат по размер. Представи си хол само с влакчета и Нероден Петко с червена шапка си е довел приятелчетата! И е безумно горд, че е завистта на целия квартал!

ЧЕРЕША: А вторият довод?

МОНИ: *(вади от джоба си копринена кесийка и от нея - наниз перли)* Заповядай!

ЧЕРЕША: Това пък защо?

МОНИ: Спас заръча да ти ги дам и да ти кажа от негово име, че наистина не можеш да започнеш отначало, защото обратен път няма. Всека болка е един опит. Ти си избираш дали ще бъде перла, която да нанижеш на връвчицата на дните си, или ще бъде рана, която няма да зараства. Всяка перла е една болка за мекотелото, което е започвало все отначало, слой след слой. Но е оставила красив спомен, след като мекотелото вече го няма, и на никой не му пука как се е получила тази красота. Затова само някои баби имат перлени наниз!

ЧЕРЕША: Мекотелото... ти или той така каза?

МОНИ: Той. Каза ми, Мони, не можеш да си представиш какъв охлюв съм, мекотелото му с мекотело! Все си мислех, че съм пълен с бисери, а сега знам, че съм обикновен градински охлюв! Дано поне има полза от къщата ми след като умра! Страхотно интересен човек беше Спас.

ЧЕРЕША: Мони, как се отнасяш към кучета, които спят на дивана?

МОНИ: Ти имаш куче? Къде е живинката?

ЧЕРЕША: Нямам, тук съм под наем и не може.

МОНИ: Нямам нищо против. Освен това така или иначе съм поел ангажимент към едно.

ЧЕРЕША: Голямо, рошаво, шумно и ще пази железницата?

МОНИ: Не, към на Надя и Митко дакела. Тя се пенсионира другия месец и планират да отидат на дълго пътешествие. Вместо да го оставят в кучешки хотел, дакелът ще се премести при мен докато си дойдат. За голям не е, но е рошав като таласъм, достатъчно шумен е и може да пази железницата, предполагам. И без това обича да се разхожда нощем, знаем се.

ЧЕРЕША: Той сигурно не може да се качва на дивана.

МОНИ: Ами, прекрасно се справя, нищо че е доста възрастен. Освен това ще се смаеш как се казва, таласъмът му с таласъм.

ЧЕРЕША: Не е истина!

МОНИ: Истина е. Таласъмът се казва Спасов! *(подава на Череша ръка да ѝ помогне да стане, тя я поема без колебания)*